

Arrest

nr. 286 043 van 13 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 september 2018 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 14 maart 2019.

1.2. Op 9 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 2 oktober 2019 bij arrest nr. X tevens verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 21 november 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal nam op 6 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad die op 11 februari 2021 bij arrest nr. X tevens verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.5. Op 2 april 2021 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal verklaarde dit tweede volgend verzoek om internationale bescherming op 7 juni 2021 niet-ontvankelijk. Het beroep ingediend tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. X van 25 februari 2022.

1.7. Op 19 mei 2022 dient verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit derde volgend verzoek om internationale bescherming op 22 september 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Roodsar (Iran). In 1374 (Iraanse kalender, omgezet naar westerse kalender 1995/1996) besloot uw schoonvader om het contact met zijn familie te verbreken. Op 5 of 6 khordat 1397 (26 of 27 mei 2018) nodigde uw schoonvader, omdat hij het einde van zijn leven voelde naderen en hij zich wou verzoenen, zijn familie uit. Tijdens dit bezoek ontstond er een pittige discussie waarbij u harde kritiek op het Iraanse regime gaf. Nadat de familie van uw schoonvader vertrokken was, raadde hij u aan om Iran te ontvluchten omdat zijn familie niet te vertrouwen was. Diezelfde nacht verliet u te voet en op een illegale wijze Iran. U diende op 17 september 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 11 april 2019 nam het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er aan uw verklaringen geen geloof kon worden gehecht. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 2 oktober 2019 verworpen. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 21 november 2019 uw tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw tweede verzoek verklaarde u dat u in februari 2019 de eerste keer naar een vergadering van Jehova's in een zaal te Wijnegem ging en u zichzelf sindsdien als een bekeerd Christen beschouwt. Op 7 oktober 2020 nam het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan de oprechtheid van uw bekering tot het Christendom geen geloof kon worden gehecht. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV op 11 februari 2021 verworpen. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 2 april 2021 uw derde verzoek om internationale bescherming in. U herhaalde hierbij dat u bekeerd bent tot het Christendom en u lid bent van de getuigen van Jehova. Op 7 juni 2021 verklaarde het CGVS uw derde verzoek niet-ontvankelijk. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 25 februari 2022 door de RvV verworpen. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 19 mei 2022 een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw vierde verzoek verklaarde u dat u nog steeds vreest geëxecuteerd te worden door het Iraanse regime omwille van uw bekering.

Ter staving van uw vierde verzoek legde u volgende documenten neer: Een zelfgeschreven testament, twee artikels die gaan over de gevolgen van bekeringen in Iran en een attest d.d. 13 juni 2022 van 'Zomer van Antwerpen' waarin staat dat u mag meehelpen bij de opbouw en afbraak van hun podia.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en

de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw tweede verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er aan de oprechtheid van uw bekering tot het Christendom geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Uw derde verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard aangezien uw verklaringen volledig in het verlengde lagen van uw verklaringen die u reeds bij uw tweede verzoek aflegde. Bovendien, betreffende uw verklaringen dat u christelijke activiteiten plaatste op uw facebook-pagina, kan er op gewezen worden dat er reeds in het kader van uw tweede verzoek door het CGVS werd gesteld dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw vorige verzoeken werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Ook deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U brengt in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de vroegere appreciatie. Immers, u beperkt zich tot het herhalen dat u vreest geëxecuteerd te worden door het Iraanse regime omwille van uw bekering tot het christendom (DVZ-vragenlijst 4e verzoek; vraag 20). U bracht geen elementen aan die de eerder vastgestelde onoprechtheid van hun bekering kan ombuigen Bijgevolg heeft u nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij terugkeer naar Iran als christen zal gedragen of als dusdanig zal gepercipieerd worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Het door u geschreven testament en uw attest van vrijwilligerswerk tonen aan dat u een testament schreef en u als vrijwilliger mocht helpen bij de opbouw en afbraak van podia, niets meer en niets minder. Wat de twee artikels betreft die over de behandeling van bekeerlingen in Iran gaan, dient er opgemerkt te worden dat er uit niets blijkt dat deze artikels iets met u persoonlijk te maken zouden hebben en dat er, aangezien er geen geloof kan worden aan de oprechtheid van uw bekering tot het Christendom, evenmin nog geloof kan worden gehecht dat u als een bekeerling zou gepercipieerd worden bij een terugkeer naar Iran.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van de artikelen 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Tevens voert hij de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de 'redelijke termijn'.

Vooreerst bekritiseert verzoeker het gegeven dat de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet werd getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht. Hij meent dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden werd doordat verzoeker niet in kennis werd gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd.

Voorts stelt verzoeker dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 samen gelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt omdat verweerder niet gemotiveerd heeft waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsgevonden heeft. Hij verwijst hierbij naar 's Raads rechtspraak en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verder bespreekt verzoeker artikel 57/6/2 op een theoretische wijze, waarna hij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen.

In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten.

Verzoeker stelt bijkomende verklaringen te hebben afgelegd en aanvullende documenten te hebben overgemaakt in het kader van een volgend verzoek tot internationale bescherming. Hij meent dat hij geen andere mogelijkheden heeft dan het bijbrengen van bijkomende verklaringen en documenten om de commissaris-generaal te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Voorts stelt verzoeker dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om de verklaringen en documenten die een verzoeker om internationale bescherming bijbrengt, zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Hij betoogt dat een verwijzing naar een eerder genomen beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd.

Verzoeker vervolgt dat hij het oneens is dat de commissaris-generaal zijn bijkomende verklaringen onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen met zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker meent dat het hem hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

Verder stelt verzoeker vast te houden aan zijn eerdere asielmotieven wat erop wijst dat hij consistent is. Hij betoogt dat hetgeen hij verklaarde tijdens het volgend verzoek om internationale bescherming in lijn ligt met zijn vorige verklaringen omdat hij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. Hij beklemtoont dat er ten onrechte werd besloten dat hij geen nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoeker voegt toe dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming steeds op een individuele wijze moet gebeuren. Hij betoogt voorts dat er met zijn verklaringen niet op afdoende wijze rekening werd gehouden, gezien er louter gesteld wordt dat deze ongeloofwaardig zijn omdat ze voortvloeien uit zijn asielrelaas van zijn vorig verzoek om internationale bescherming. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ). Vervolgens benadrukt verzoeker opnieuw dat hij aanvullende verklaringen en documenten overmaakte in verband met zijn religieuze overtuigingen en de gevolgen die hij vreest bij een terugkeer naar Iran. Hij stelt dat hij zoveel hij kon duidelijk maakte dat zijn religieuze overtuiging oprecht en doorleefd is en dus niet ingegeven is door een 'onoprechtheid'. Verzoeker meent dit duidelijk gemaakt te hebben bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en voegt eraan toe dat hij hiertoe geen kans

kreeg tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hij meent dat zijn langdurige en volgehouden bekering een essentieel onderdeel uitmaakt van zijn identiteit. Vervolgens tracht verzoeker op omstandige wijze verweerders stelling dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn religieuze overtuiging te weerleggen. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van het HvJ en § 36 van het UNHCR-rapport: "Guidelines on Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 2004". Verzoeker benadrukt in dit verband het oprecht karakter van zijn geloofsovertuiging en dat deze een persoonlijke aangelegenheid betreft. Hij betoogt hierbij dat de loutere stelling van verweerder dat zijn bekering zou ingegeven zijn door opportunisten niet voldoende is om te besluiten dat hij bij een terugkeer als niet bekeerd zou worden beschouwd, hij meent dat dit niet wegneemt dat hij bij een terugkeer wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd of hem een afvalligheid kan worden toegedicht. Hierna besluit verzoeker dat hij terecht voorhoudt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

2.2. Stukken

Op 24 februari 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- Foto's met beschrijving van verzoekers activiteiten;
- Schematisch overzicht van foto's en video's betreffende verzoekers protestacties tegen het Iraans regime en zijn deelname aan Jehova-seminaries.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Waar verzoeker bekritiseert dat de bestreden beslissing geen motivering verschaft waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Verzoeker toont immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, vierde lid, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te

erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Met betrekking tot het betoog dat verzoeker niet gehoord werd in het kader van zijn voorliggend derde volgend verzoek om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in het verzoekschrift echter geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoeker zou hebben aangevoerd indien hij op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn vierde verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat verweerder in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom hij niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat verweerder in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de DVZ in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 29 augustus 2022, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de ‘redelijke termijneis’, kunnen in zoverre niet aangenomen worden.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. In het kader van zijn huidig (derde volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker in zijn bekering waarvoor hij vreest geëxecuteerd te worden door het Iraanse regime.

Verzoeker heeft ter staving van zijn derde volgend verzoek volgende documenten neergelegd: een zelfgeschreven testament, twee persartikels over de gevolgen van een bekering in Iran, en een overeenkomst inzake vrijwilligerswerk van 13 juni 2022 tussen verzoeker en vzw de 'Zomer van Antwerpen'.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontcrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker aangaande zijn vervolgingsvrees wegens zijn bekering, merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen reeds heeft aangebracht in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming hetgeen al eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw tweede verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er aan de oprechtheid van uw bekering tot het Christendom geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing en beoordeling werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Uw derde verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard aangezien uw verklaringen volledig in het verlengde lagen van uw verklaringen die u reeds bij uw tweede verzoek aflegde. Bovendien, betreffende uw verklaringen dat u christelijke activiteiten plaatste op uw facebook-pagina, kan er op gewezen worden dat er reeds in het kader van uw tweede verzoek door het CGVS werd gesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals reeds bij uw vorige verzoeken werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Ook deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U brengt in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de vroegere appreciatie. Immers, u beperkt zich tot het herhalen dat u vreest geëxecuteerd te worden door het Iraanse regime omwille van uw bekering tot het christendom (DVZ-vragenlijst 4e verzoek; vraag 20). U bracht geen elementen aan die de eerder vastgestelde onoprechtheid van hun bekering kan ombuigen Bijgevolg heeft u nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij terugkeer naar Iran als christen zal gedragen of als dusdanig zal gepercipieerd worden.”

Door louter te volharden in zijn oprechte bekering tot het christendom in België, brengt verzoeker geen valabele en overtuigende argumenten bij die voorgaande concrete bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen ontkrachten.

Met betrekking tot de reeds aangehaalde vervolgingsvrees wegens verzoekers bekering, kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en de arresten met nr. 248 964 van 11 februari 2021 en nr. 269 041 van 25 februari 2022.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. In deze zin kan verzoeker dan ook geenszins gevolgd worden in het betoog dat het verwijzen naar een eerder verzoek/arrest van de Raad dat op hem betrekking heeft geen afdoende argument zou zijn.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan zijn bekering zoals uiteengezet in zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming en reikt thans verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoeker voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, werd in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening gehouden met de voorgelegde documenten en met reden het volgende opgemerkt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Het door u geschreven testament en uw attest van vrijwilligerswerk tonen aan dat u een testament schreef en u als vrijwilliger mocht helpen bij de opbouw en afbraak van podia, niets meer en niets minder. Wat de twee artikels betreft die over de behandeling van bekeerlingen in Iran gaan, dient er opgemerkt te worden dat er uit niets blijkt dat deze artikels iets met u persoonlijk te maken zouden hebben en dat er, aangezien er geen geloof kan worden aan de oprechtheid van uw bekering tot het Christendom, evenmin nog geloof kan worden gehecht dat u als een bekeerling zou gepercipieerd worden bij een terugkeer naar Iran.”

Verzoeker laat bovenstaande motieven ongemoeid zodat er geen afbreuk aan kan gedaan worden. Door louter de neergelegde documenten te benadrukken, toont verzoeker niet aan dat deze documenten en activiteiten volstaan om te kunnen spreken van een geloofwaardige bekering en zodoende van een geponde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker bij aanvullende nota van 24 februari 2023 ter staving van zijn religieuze activiteiten in België stukken bijbrengt inzake zijn deelname aan seminaries van de getuigen van Jehova, dit op 9 januari 2022 en op 19 februari 2023, benadrukt de Raad dat gelet op het voorgaande uit deze activiteiten evenmin een oprechte, geloofwaardige bekering blijkt.

De Raad wijst er hierbij nog op dat uit landeninformatie blijkt dat een terugkeer problemen zal veroorzaken wanneer de bekeerling reeds gekend was bij de autoriteiten bij zijn vertrek (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerders door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Uit landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan verzoekers om internationale bescherming die terugkeren (*“DFAT Country Information Report Iran”*, van 14 april 2020, p. 70). Door te volharden in zijn bekering tot het christendom en zijn religieuze activiteiten in België en te wijzen op algemene informatie aangaande de vervolging van afvalligen in Iran brengt verzoeker geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn en kan hij voorgaande vaststellingen niet ombuigen.

Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota tevens op zijn deelname aan protestacties tegen het Iraans regime en voegt foto's toe ter staving van zijn deelname aan betogingen alsook foto's inzake zijn poëzievoordrachten en vertalingswerken. De Raad bemerkt in de eerste plaats dat verzoeker in het kader van zijn verklaring volgend verzoek van 29 augustus 2022 enkel een vrees aanhaalde vanwege het Iraans regime omwille van zijn bekering en geenszins gewag heeft gemaakt van zijn politieke activiteiten en deze stukken niet eerder heeft aangebracht. De Raad meent dat in casu geen geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van verzoekers politieke activiteiten - waaronder zijn recente deelname aan protestacties en politieke debatten op 6 november 2022, 26 november 2022, 3 december 2022, 18 december 2022 en 20 februari 2023 - die immers een opportunistisch karakter vertonen nu verzoeker hiervan geenszins eerder gewag maakte.

Verzoeker toont met zijn betoog verder niet aan dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn of geïnteresseerd zijn in zijn loutere deelname aan protestacties tegen het Iraans regime en deelname aan debatten te meer uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker een specifieke of bepalende rol heeft gehad bij de betogingen of debatten die de groep overstijgt en waarmee een oprechte en diepgaande politieke overtuiging aannemelijk wordt gemaakt. Ook uit het gegeven dat verzoeker poëzievoordrachten heeft gegeven en heeft meegewerkt aan vertalingen waarvan de Raad op basis van loutere foto's geenszins de (politieke) inhoud kan nagaan, kan niet afgeleid worden dat verzoeker oprechte politieke activiteiten heeft waardoor hij dreigt in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten. De Raad benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het Iraanse regime weinig aandacht schenkt aan wat terugkerende asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen met een verhoogd risicoprofiel die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad hierbij dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen of opposant zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving en hij hoe dan ook niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige of politieke handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (derde volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.12 De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU